

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 332/2568

บริษัท ป.โจทก์ นาย พ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 142, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 26, ป.พ.พ. มาตรา 193/33, ป.พ.พ. มาตรา 193/34

ย่อ / หลักกฎหมาย

ในคดีผู้บริโภคปัญหาเกี่ยวกับเรื่องอายุความมิใช่ข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนที่ศาลจะยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5) ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 แต่เป็นเรื่องที่จำเลยจะต้องให้การต่อสู้คดีไว้ และหากศาลเห็นว่า คำให้การดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญบางเรื่อง ศาลอาจมีคำสั่งให้จำเลยแก้ไขคำให้การในส่วนนั้นให้ถูกต้องหรือชัดเจนขึ้นก็ได้ตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 26 ทั้งประเด็นข้อพิพาทย่อมเกิดจากคำฟ้องและคำให้การซึ่งตามคำให้การของจำเลยเกี่ยวกับอายุความนั้น จำเลยให้การว่า โจทก์ฟ้องให้จำเลยชำระค่าบริการสาธารณะ/ค่าสาธารณูปโภค ส่วนกลางประจำปี 2553 ถึงปี 2562 โจทก์ไม่มีสิทธิเรียกร้องเอาจากจำเลย เป็นกรณีฟ้องเกินกว่า 5 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/33 (4) ดังนั้น ค่าเสียหายในส่วนนี้จึงขาดอายุความ คำให้การของจำเลยเป็นการแสดงโดยชัดแจ้งในคำให้การว่าจำเลยยกอายุความขึ้นปฏิเสธคำฟ้องของโจทก์แล้ว ทั้งจำเลยยังได้แสดงเหตุแห่งการขาดอายุความด้วยว่าคดีโจทก์ขาดอายุความเมื่อใด นับแต่วันใดถึงวันฟ้อง คดีจึงมีประเด็นข้อพิพาทว่า คดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ ส่วนปัญหาว่า คดีขาดอายุความเรื่องใด อย่างไร เป็นเรื่องที่ศาลจะวินิจฉัยยกบทบัญญัติของกฎหมายขึ้นปรับให้ถูกต้องได้เมื่อโจทก์เป็นผู้รับโอนใบอนุญาตจัดสรรที่ดินจากผู้จัดสรรที่ดินเดิมจึงเป็นผู้ประกอบธุรกิจ อสังหาริมทรัพย์และการจัดทำโครงการพิพาทเพื่อจำหน่ายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างแก่คนทั่วไปตามที่โฆษณา โจทก์จะดำเนินการจัดให้มีสาธารณูปโภคและบริการรักษาความปลอดภัยโดยเรียกเก็บค่าบำรุงรักษาบริการสาธารณะตามที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการจัดสรรที่ดิน เมื่อสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะเป็นบริการส่วนหนึ่งของโครงการพิพาทที่มีผลต่อการประกอบธุรกิจตามที่โจทก์จัดสรรจำหน่ายเป็นการค้าหากำไรดังที่โฆษณาไปก่อนแล้ว การเรียกเก็บเงินค่าใช้จ่ายค่าชำระตามฟ้องเป็นค่าบริการสาธารณะของโจทก์จึงถือเป็นการดำเนินการของผู้ประกอบการค้าเป็นปกติธุระเพื่อหวังผลกำไรในทางการค้าที่เรียกเอาค่าการงานที่ได้ทำขึ้น อยู่ในบังคับต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในกำหนดอายุความ 2 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/34 (1)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 512,523.41 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 12 ต่อปี ของต้นเงิน 274,832 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้จำเลยชำระเงินค่าบำรุงรักษาสาธารณูปโภคส่วนกลาง/ค่าบริการสาธารณะ ค่าตัดหญ้าเป็นรายปีในอัตราปีละ 26,734 บาท นับแต่ปี 2563 เป็นต้นไปให้แก่โจทก์จนกว่าจำเลยพ้นจากการถือกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดเลขที่ 61244 จำเลยให้การและฟ้องแย้ง ขอให้ยกฟ้องและบังคับให้โจทก์เพิกถอนการระงับการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม หากโจทก์ไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาแทน

การแสดงเจตนา โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้ง ขอให้ยกฟ้องแย้ง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงิน 59,424.79 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงิน 48,510 บาท นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 29 สิงหาคม 2562) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้จำเลยชำระเงินใน อัตราปีละ 9,702 บาท แก่โจทก์นับแต่วันถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะพ้นจากการเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดเลขที่ 61244 คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ยกฟ้องแย้งของจำเลย

คำอุทธรณ์นิยมนั้นให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 แผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า โจทก์เป็นว่า ให้ยกคำขอของโจทก์ที่ขอให้จำเลยชำระค่าบริการสาธารณะแก่โจทก์เป็นรายปีนับตั้งแต่ ปี 2563 เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะพ้นจากการเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดเลขที่ 61244 เสียด้วย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คืบค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ที่เสียเงินมา 1,189 บาท แก่โจทก์ คำอุทธรณ์นิยมนั้นอุทธรณ์นอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยศาลฎีกา แผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม 2548 โจทก์ได้รับโอนใบอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดินจากบริษัท ด. ในการจัดสรรที่ดินชื่อโครงการเดอะ ร. โจทก์ได้รับความเห็นชอบจาก คณะกรรมการจัดสรรที่ดินกลางให้มีสิทธิจัดเก็บค่าใช้บริการและค่าบำรุงรักษาบริการสาธารณะจากผู้ซื้อที่ดินในโครงการจัดสรรดังกล่าว จำเลยเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดเลขที่ 61244 เนื้อที่ 1 งาน 47 ตารางวา ซึ่งเป็นที่ดินเปล่าในโครงการจัดสรรของโจทก์ จำเลยไม่ชำระค่าบริการสาธารณะ แก่โจทก์ซึ่งโจทก์เรียกเก็บล่วงหน้าเป็นรายปีนับตั้งแต่ปี 2548 เป็นต้นมา โจทก์ทวงถามแล้ว แต่ จำเลยเพิกเฉย โจทก์จึงมีหนังสือขอให้เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครนายก สาขางค์ครักษ์ ระงับการ จดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมที่ดินของจำเลยไว้ คิดถึงวันฟ้องจำเลยคงค้างชำระค่า บริการสาธารณะประจำปี 2548 บางส่วน ถึงปี 2552 ในอัตราตารางวาละ 5 บาท และประจำปี 2553 ถึงปี 2562 ในอัตราตารางวาละ 5.50 บาท รวมเป็นเงิน 135,240 บาท ค่าตัดหญ้าตั้งแต่ปี 2548 ถึงปี 2562 เป็นเงิน 139,592 บาท ค่าใช้จ่ายในการติดตามทวงถาม 24,700 บาท และ ค่าปรับเงินเพิ่ม/ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 12 ต่อปี ของต้นเงินที่ค้างชำระรวมเป็นเงิน 212,991.41 บาท สำหรับปัญหาอื่นโจทก์ไม่ได้รับอนุญาตให้ฎีกาจึงยุติไปตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 1 คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามที่โจทก์ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า คำให้การจำเลยเรื่องอายุความชอบหรือไม่ ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับค่าบริการสาธารณะและค่าบริการสาธารณูปโภคส่วนกลางมีอายุความ 10 ปีหรือไม่ ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องอายุความในคดีแพ่งมิใช่ ข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนที่ศาลจะยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดี ผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 แต่เป็นเรื่องที่จำเลยจะต้องให้การต่อสู้คดีไว้ และหากศาลเห็นว่า คำให้การดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญบางเรื่อง ศาลอาจมีคำสั่งให้จำเลยแก้ไขคำให้การ ในส่วนนั้นให้ถูกต้องหรือชัดเจนขึ้นก็ได้ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 26 ทั้งประเด็นข้อพิพาทย่อมเกิดจากคำฟ้องและคำให้การซึ่งตามคำให้การของจำเลย เกี่ยวกับอายุความนั้น จำเลยให้การว่า โจทก์ฟ้องให้จำเลยชำระค่าบริการสาธารณะ/ค่า สาธารณูปโภคส่วนกลางประจำปี 2553 ถึงปี 2562 จำนวน 135,240 บาท โจทก์ไม่มีสิทธิเรียกร้อง เอาจากจำเลย เป็นกรณีฟ้องเกินกว่า 5 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (4) ดังนั้นค่าเสียหายในส่วนนี้จึงขาดอายุความ คำให้การของจำเลยเป็นการแสดงโดยชัดแจ้งใน คำให้การว่าจำเลยยกอายุความขึ้นปฏิเสธคำฟ้องของโจทก์แล้ว ทั้งจำเลยยังได้แสดงเหตุแห่งการ

ขาดอายุความด้วยว่า คดีโจทก์ขาดอายุความเมื่อใด นับแต่วันใดถึงวันฟ้อง คดีโจทก์ขาดอายุความ 5 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (4) คดีจึงมีประเด็นข้อพิพาทตามที่ ศาลชั้นต้นกำหนดว่า คดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ ส่วนปัญหาว่าคดีขาดอายุความเรื่องใด อย่างไร เป็นเรื่องที่ศาลจะวินิจฉัยยกบทบัญญัติของกฎหมายขึ้นปรับให้ถูกต้องได้ เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริง รับฟังได้ว่า โจทก์ซึ่งเป็นผู้รับโอนใบอนุญาตจัดสรรที่ดินจากบริษัท ด. จึงเป็นผู้ประกอบธุรกิจ อสังหาริมทรัพย์และจัดทำโครงการพิพาทเพื่อจำหน่ายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างแก่บุคคลทั่วไป โจทก์จะจัดให้มีสาธารณูปโภคและบริการรักษาความปลอดภัยโดยเรียกเก็บค่าบริการรักษา บริการสาธารณะในอัตรา (1) ที่ดินสร้างบ้านพักอยู่อาศัยแปลงที่ไม่ติดน้ำตาราววาละ 11.25 บาท ต่อเดือน (2) ที่ดินสร้างบ้านพักอยู่อาศัยแปลงที่ติดน้ำตาราววาละ 13.25 บาทต่อเดือน (3) ที่ดิน แปล่ตาราววาละ 5.50 บาทต่อเดือน และที่ดินเปล่าเมื่อมีการสร้างบ้านในอนาคตให้จัดเก็บเท่ากับ แปล่งบ้านพักอาศัยตามที่ได้ได้รับความเห็นชอบให้จัดเก็บจากคณะกรรมการจัดสรรที่ดินจังหวัด นครนายก ในระหว่างที่ยังมิได้มีการจัดตั้งนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร ผู้จะซื้อตกลงชำระเงินค่า สาธารณูปโภคดังกล่าวข้างต้นให้แก่ผู้จะขาย และผู้จะขายจะต้องทำหน้าที่บริหารงานแทน คณะกรรมการหมู่บ้านเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะมีการจัดตั้งนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร หรือแต่งตั้ง คณะกรรมการหมู่บ้านแล้วเสร็จ ซึ่งสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะที่โจทก์จัดทำขึ้นตามที่ โฆษณาจึงเป็นส่วนหนึ่งของโครงการจัดสรรที่ดินสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะของโจทก์มี ส่วนสำคัญต่อการส่งเสริมการขายในโครงการพิพาท การจัดให้มีสาธารณูปโภคและ บริการสาธารณะตามที่โจทก์ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการจัดสรรที่ดิน โจทก์ต้องทำบัญชีการ ใช้จ่ายเงินที่จัดเก็บและหากมีการจัดตั้งนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรขึ้น การเรียกเก็บเงินส่วนนี้ต้องโอน ไปเป็นของนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรและโจทก์ต้องส่งเงินส่วนที่เหลือหากมีแก่นิติบุคคลหมู่บ้าน จัดสรร เมื่อสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะเป็นบริการส่วนหนึ่งของโครงการพิพาทที่มี ผลต่อการประกอบธุรกิจตามที่โจทก์จัดสรรจำหน่ายเป็นการค้าหากำไรดังที่โฆษณาไปก่อนแล้ว การเรียกเก็บเงินค่าใช้จ่ายค่าชำระตามฟ้องเป็นค่าบริการสาธารณะของโจทก์ จึงถือเป็นการ ดำเนินการของผู้ประกอบการค้าเป็นปกติธุระเพื่อหวังผลกำไรในทางการค้าที่เรียกเอาค่าการงานที่ ได้ทำขึ้น อยู่ในบังคับต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในกำหนดอายุความ 2 ปี ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34 (1) จึงหาเป็นกรณีที่กฎหมายไม่ได้กำหนด อายุความไว้โดยเฉพาะอันต้องใช้อายุความ 10 ปี ดังที่โจทก์ฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น อย่างไรก็ดีตามคดีนี้ศาลชั้นต้นให้จำเลยรับผิดชอบชำระค่าบริการสาธารณะค้างชำระจำนวน 59,424.79 บาท ซึ่งเป็นส่วนที่ไม่ขาดอายุความ 5 ปี แม้คดีนี้จะมีอายุความ 2 ปี ศาลฎีกาก็ไม่อาจพิพากษาให้ จำเลยรับผิดชอบในค่าบริการสาธารณะเฉพาะส่วนที่ไม่ขาดอายุความ 2 ปี โดยที่จำเลยไม่ได้อุทธรณ์ และฎีกาได้ พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

รังสรรค์ กุลาเลิศ · ชาญณรงค์ ปราณีจิตต์ · สันติชัย วัฒนวิทย์กรรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/332/2568>